

Sygn. akt VIII GC 972/15 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Eliza Grzybowska

Protokolant stażysta Natalia Gliniecka - Kitowska

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2015r. w Bydgoszczy

sprawy z powództwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko A. M.

o zapłatę

powództwo oddała;

SSR Eliza Grzybowska

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 20 maja 2015r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie powódka - (...) Sp. z o.o. domagała się od pozwanego – A. M., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą P.H.U.P. (...) zapłaty kwoty 1032, 42 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 516,21 zł – za okres od 12 maja 2012 r. do dnia zapłaty,
- 516,21 zł – za okres od 9 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty.

Ponadto powódka domagała się zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że zawarła z pozwanym umowę, na podstawie której dostarczała mu czyściwo tekstylne. Pozwany zgodnie z treścią tej umowy był zobowiązany do zapłaty ustalonego wynagrodzenia.

Powódka stwierdziła ponadto, że wykonała swe zobowiązania wynikające z umowy a pozwany nie uregulował wystawionych mu faktur.

W dniu 25 maja 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny po rozpoznaniu sprawy w elektronicznym stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania tut. sądowi.

W późniejszym czasie powódka uzupełniła pozew, podtrzymując dotychczasowe stanowisko.

W odpowiedzi na pozew pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego przez powódkę. Powołał się na brzmienie art. 751 pkt 1 kc. Wskazał jednocześnie, że pozwany nie uznał roszczeń dochodzonych w tym procesie. W szczególności nie mógł tego zrobić w piśmie z 11.04.2012r., gdyż wówczas wierzytelności te jeszcze nie istniały.

W piśmie przygotowawczym z dnia 04.09.2015r. powódka podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko. Wskazała, że umowa, która wiązała strony nie należy do kategorii umów o świadczenie usług objętych dyspozycją art. 750 k.c. Podniósł, że posiada ona cechy umowy o dzieło i umowy najmu, wobec tego nie stanowi umowy nieuregulowanej

innymi przepisami. W związku z tym powódka podniosła, że termin przedawnienia roszczeń wynikających z tej umowy należy w myśl art. 118 k.c. wynosi 3 lata. W konsekwencji roszczenie powódki nie uległo przedawnieniu.

Sąd ustalił, co następuje:

Strony prowadzą działalność gospodarczą.

(dowód : informacja z KRS k. 12- 14)

W dniu 31 maja 2007r. doszło do zawarcia pomiędzy powódką a pozwanym umowy nr (...), na mocy której powódka zobowiązała się dostarczać pozwanemu czyściwo tekstylne, za które pozwany zobowiązał się płacić powódce kwotę 37,52 zł netto tygodniowo. Zgodnie z umową pozwany miał otrzymywać w tym okresie czyściwo umieszczone w kontenerze oraz dodatkowy kontener na zużyte czyściwo. Oba kontenery wraz ze zużytym czyściwem podlegały zwrotowi. Zgodnie z treścią umowy po upływie 8-tygodniowego okresu próbnego, można było ją wypowiedzieć po raz pierwszy po upływie roku jej obowiązywania z zachowaniem 3-miesięcznego okresu wypowiedzenia. Zgodnie z punktem 3 (...) faktury miały być płatne przez pozwanego niezwłocznie po ich otrzymaniu.

(dowód: umowa nr (...) z dnia 31.05.2007 r. wraz z ogólnymi warunkami umowy k. 17-18 potwierdzenie zmian do zlecenia k. 19, raport z wizyty k. 22-25)

W dniu 10.02.2012r. pozwany poinformował powoda, że rezygnuje z dalszego korzystania z usług powódki. W treści pisma pozwany podał, że z uwagi na zmiany w prowadzonej produkcji zmniejszyło się zapotrzebowanie pozwanego na czyściwo. W treści pisma pozwany wniósł o zaprzestanie wymiany czyściwa do czasu wykorzystania zapasów czyściwa zalegających w firmie pozwanego. Pismo dostarczono powodowi w dniu 15.02.2012r.

(dowód: pismo pozwanego z 10.02.2012 r. k. 26)

W dniu 17.04.2012 r. pozwany doręczył powódce pismo, w którym pozwany poinformował, że nie otrzymał faktury z 30.12.2011 r. Poprosił o jej ponowne przesłanie i zapewnił, że zaległości spłaci.

W odpowiedzi powódka wysłała pozwanemu duplikat faktury listem poleconym.

(dowód: pismo pozwanego k. 27, e-mail powódki k.28)

Powódka wystawiła pozwanemu między innymi:

- fakturę z dnia 27.04.2012r. nr (...) na kwotę 516,21 zł, płatną do 11.05.2012r.– za okres od 14 do 17 kwietnia 2012 r.
- fakturę z dnia 25.05.2012r. nr (...) na kwotę 516,21 zł płatną do 08.06.2012 r. – za okres od 18 do 21 maja 2012 r.

(dowód: faktury VAT k. 15-16)

Pozwany nie uregulował wymienionych wyżej należności

(dowód: okoliczności bezsporne)

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się na wyżej wymienionych dowodach z dokumentów prywatnych, których prawdziwość, autentyczność i moc dowodowa nie budziły jego wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Strony w toku procesu były zgodne co do tego, że pozwany zawarł z umowę nr (...). Bezspornym również było, że umowa ta obowiązywała między stronami do dnia 15 maja 2012r. tj. wygasła po upływie trzech miesięcy od daty jej wypowiedzenia. Pozwany nie kwestionował również zasadności faktur wystawionych przez powódkę ani ich treści.

Pozwany odmawiał jednak zaspokojenia żądania powódki, podnosząc zarzut przedawnienia.

Analiza materiału dowodowego zebranego w tej sprawie pozwała zdaniem sądu na ustalenie, że umowa zawarta przez strony ma charakter umowy o świadczenie usług, o której mowa w art. 750 k.c., tj. takiej, która nie została uregulowana innymi przepisami.

Art. 750 k.c. znajduje zastosowanie jedynie do tego rodzaju umów, w których świadczenie usług nie jest przedmiotem zobowiązania wynikającego z umów uregulowanych innymi przepisami prawa cywilnego. Przepis ten nie odnosi się zatem do konkretnych umów i zobowiązań usług, które objęte są umową rachunku bankowego, o zleceniu, agencji, komisju, spedycji, przechowania, składu, czy umową o dzieło.

Dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy pierwszorzędne znaczenie miało ustalenie, czy umowa, która łączy strony odpowiada w swej treści umowie o dzieło określonej przepisami kodeksu cywilnego, czy też stanowi innego rodzaju nienazwaną umowę o świadczenie usług, do której znalazłby zastosowanie art. 750 k.c., czy też, jak chciałby powód – jest umową mieszaną o cechach umowy najmu i umowy o dzieło.

Zgodnie z treścią art. 627 k.c. przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia. W odróżnieniu od innych umów o świadczenie usług umowa o dzieło wymaga, aby starania przyjmującego zamówienie doprowadziły w przyszłości do konkretnego, indywidualnie oznaczonego rezultatu jako koniecznego do osiągnięcia. Dzieło, które jest zgodnie z umową rezultatem zamierzonym przez strony może przyjmować postać materialną lub niematerialną. Zawsze jednak w umowie winien być to z góry określony przez strony rezultat działania jednej z nich. W doktrynie wskazuje się na kilka istotnych cech dzieła w rozumieniu art. 627 k.c. i następne. Przede wszystkim musi mieć ono charakter samoistny i na tyle ucieleśniony, żeby dzieło nadawało się do oddania i odbioru. Ponadto winno mieć takie cechy, które umożliwiałyby zastosowanie względem niego przepisów o odpowiedzialności za wady stosownie do przepisów regulujących umowę o dzieło. Po trzecie wreszcie winno ono być obiektywnie osiągalne i w konkretnych warunkach pewne.

Przenosząc te uwagi na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że świadczenie powódki określone w treści umowy nie posiada żadnych cech dzieła w rozumieniu przepisów art. 627 k.c. i następne. W istocie powódka zobowiązywała się w umowie do dostarczania pozwanemu czystości oraz dwóch kontenerów, z których jeden służył do składowania zużytego materiału. Ponadto powódka była zobowiązana do odbierania zużytego czystości. Przedmiotem świadczenia powódki nie był zatem żaden z góry oznaczony rezultat o charakterze materialnym bądź niematerialnym. Strony nie umówiły się bowiem, że działania powódki doprowadzą do osiągnięcia określonego celu. Oczywiście jest, że praca powódki nie nadawała się do dokonania jej odbioru, skoro powódka była zobowiązana do wykonywania cyklicznie powtarzalnych czynności. Żadną miarą też nie można byłoby zastosować do czynności podejmowanych przez powódkę przepisów o rękojmi za wady dzieła. Trudno sobie wyobrazić możliwość dokonania naprawy, czy wymiany.

W tej sytuacji w ocenie sądu brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, iż umowa zawarta przez strony miała charakter umowy o dzieło.

Zdaniem sądu nie ma również żadnych przesłanek do ustalenia, że strony łączył stosunek najmu.

Zgodnie z treścią art. 659 k.c. przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nie oznaczony a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz. Przedmiotem umowy najmu mogą być zarówno rzeczy ruchome jak i nieruchomości, zawsze jednak przedmiot najmu jest w treści umowy dokładnie określony. W doktrynie i orzecznictwie kontrowersje budzi kwestia, czy przedmiotem najmu mogą być rzeczy zużywalne. Zasadniczo przyjmuje się, że określenie „używanie” zawarte w treści art. 659 k.c. nie może być rozumiane tak daleko, aby umowa najmu przewidywała możliwość zniszczenia rzeczy. Wynika to zresztą bezpośrednio z treści art. 675 k.c., zgodnie z którym po zakończeniu najmu najemca jest zobowiązany zwrócić przedmiot najmu. Używanie oznacza takie korzystanie z rzeczy, które nie pozwala na czerpanie z niej pożytków lub dochodów. Z treści art. 666 k.c. i 667 k.c. wynika ponadto, że używanie w ramach stosunku najmu ma charakter

zachowawczy tzn. powinno być zgodne z przeznaczeniem rzeczy i jej właściwościami i nie powinno powodować istotnych zmian jej stanu.

Przenosząc te uwagi na grunt niniejszej sprawy należy zauważyć, że umowa, którą zawarły strony nie mieści się w ramach wyznaczonych w kodeksie cywilnym dla umowy najmu. Powódka wprawdzie oddała pozwanemu do używania czyściwo, to jednak oczywistym jest, że w toku korzystania z czyściwa mogło dojść do naruszenia jego substancji i tak silnego zabrudzenia, że nie nadawałoby się ono do dalszego użytku. Nadto przedmiot umowy nie został między stronami oznaczony i zindywidualizowany, strony uzgodniły jedynie, że powódka będzie pozwanemu dostarczała czyściwo w określonych ilościach i terminach. Zarówno regularne wymienianie rzeczy jak i korzystanie z niej w sposób mogący powodować zniszczenie nie dają się pogodzić z istotą umowy najmu. Nadto na uwagę zasługuje fakt, że czynności powódki wykraczają znacznie poza świadczenia objęte umową najmu. Powódka była zobowiązana do dostarczenia czyściwa własnym transportem jak również do cyklicznego wymieniania go i oczyszczania bądź utylizacji. W tej sytuacji w ocenie sądu należało przyjąć, że powódka w treści umowy zobowiązała się do wykonywania różnych czynności, które nie mieszczą się w ramach żadnej z umów nazwanych. Słusznie zatem pozwany wskazywał, że łączyła go z powódką umowa o świadczenie usług, o której mowa w art. 750 k.c.

Zgodnie z art. 750 k. c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami należy stosować przepisy dotyczące umowy zlecenia. Świadczenie usług oznaczonych w treści umowy zawartej przez strony nie zostało uregulowane w żadnych innych przepisach, wobec czego znajduje do nich zastosowanie art. 750 k.c.

Okres przedawnienia roszczenia o wynagrodzenie za wykonane usługi wynosi zgodnie z treścią art. 751 k.c. 2 lata.

Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne na co wskazuje art. 120 k.c. Termin wymagalności roszczenia powódki został wskazany w treści faktur i przypadał odpowiednio na dzień 11.05.2012r. i 08.06.2012r. Roszczenie powódki zgodnie z brzmieniem przytoczonych wyżej przepisów uległo zatem przedawnieniu odpowiednio w dniach 11.05.2014r. i 08.06.2014r. Tymczasem powódź wniósł pozew w tej sprawie w dniu 20 maja 2015r. Z tego względu sąd uznał zarzut przedawnienia za słuszny.

Kierując się tą argumentacją sąd oddalił w całości powództwo

Na marginesie zauważyć należy, że oświadczenie pozwanego w piśmie z dnia 17.04.2012r., w którym zadeklarował spłatę wszelkich należności nie mogło dotyczyć roszczeń objętych niniejszym procesem, gdyż powstały one po dacie sporządzenia tego pisma. Pismo to w żadnym razie nie spowodowało przerwania biegu przedawnienia, gdyż w momencie jego doręczenia powódce termin ten nie rozpoczął jeszcze swojego biegu.

SSR Eliza Grzybowska